

nosti povinnosti úředníků veřejných, stanovené v zákoně trestním a používají také ochrany jako úředníci veřejní, avšak jejich služební poměr k zaměstnavateli jest rázu soukromoprávního (viz rozh. čís. 10.549 sb. n. s. a »Výklad« od Dr. Gallasa a Dr. Janošíka, 1929 str. 144). Že tomu tak jest, vyplývá i z ustanovení § 2 čís. 2 zák. o obchod. pom. čís. 20/1910 ř. z. (Stejně jest tomu i podle § 1 odst. 1 písm. d) čís. 2 nového zákona o soukromých zaměstnancích ze dne 11. července 1934 čís. 154 sb. z. a n.) Podle toho jest žalobce považovati za soukromého zaměstnance žalované nemocenské pojišťovny ve vlastnosti obchodního pomocníka a přísluší proto soudu, by přezkoumal disciplinární nález vydaný proti němu disciplinární komisí, nikoli správním úřadem, i po stránce věcné (viz rozhod. čís. 3123, 6948 sb. n. s.). Hledíc k předpisům služební pragmatiky a skutkovým zjištěním nelze ani po přezkumu disciplinárního nálezu po stránce věcné dospěti k závěru pro žalobce příznivému.

Čís. 14084.

Na základě exekučního titulu proti veřejné obchodní společnosti lze podle § 11 odst. 2 ex. ř. povolití exekuci přímo na jmění společníka, který před podáním exekučního návrhu ze společnosti již vystoupil, jen tehdy, byl-li povinný v době vydání exekučního titulu ještě jejím společníkem.

Žaloba podle § 36 ex. ř. není vyloučena zameškáním rekursu.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1935, Rv II 698/34.)

Žalobou, o niž tu jde, domáhá se žalobce A. Sch. by uznáno bylo právem, že exekuce, kterou vede žalovaná firma H. R. proti veřejné obchodní společnosti firmě »T. v B.«, je proti němu nepřípustná, poněvadž ani v době podání žaloby žalovanou vymáhající věřitelkou proti firmě T. T. ani v době povolení exekuce proti ní na základě rozsudku k této žalobě vyneseného nebyl již veřejným společníkem exekvované firmy. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Nejvyšší soud v rozhodnutích čís. 7152 a 7367 sb. n. s. vyslovil, že na základě exekučního titulu proti veřejné obchodní společnosti lze vésti exekuci proti společníku, který již ze společnosti vystoupil, jestliže exekuční titul byl vydán v době, kdy společník ten ještě k veřejné obchodní společnosti přináležel. Z téže zásady vychází i rozhodnutí čís. 12047 sb. n. s. Dovolací soud neshledává důvodů, aby se od tohoto stanoviska uchýlil. V § 9 ex. ř. jest vyslovena základní zásada, že exekuci lze vésti jen proti tomu, kdo jest v exekučním titulu jako dlužník jmenován, nebo na něhož přešel podle veřejných nebo veřejně ověřených listin závazek v exekučním titulu určený. S touto stěžejní zásadou není v rozporu ustanovení § 11 odst. 1 ex. ř., neboť veřejná obchodní společnost není právnickou osobou, mající samostatné jmění, nýbrž je to jen sdružení jednotlivých určitých osob k společnému provozování obchodu pod společnou

firmou (čl. 85 obch. zák.), takže v podstatě jsou ve sporu procesní stranou tyto osoby a rozsudek vydaný proti veřejné obchodní společnosti zasahuje přímo osoby, které byly v době jeho vynesení jejími společníky. Na toho pak, kdo po vydání exekučního titulu proti veřejné obchodní společnosti do ní jako společník vstoupil a jest v době exekučního návrhu jejím společníkem, rozšiřuje se podle čl. 113 obch. zák. závazek v exekučním titulu určený. Je proto ve shodě s onou všeobecnou zásadou vyslovenou v § 9 ex. ř., když § 11 odst. 1 ex. ř. stanoví, že podle exekučního titulu dobytého proti veřejné obchodní společnosti může přímo na jmění jednotlivých společníků osobně ručících povolena býti exekuce, prokáže-li se předloženým výpisem z obchodního rejstříku, že ten, proti němuž exekuce vedena býti má, v tomto čase náleží ke společnosti jako společník osobně ručící. Může se tedy ustanovení odstavce druhého § 11 ex. ř., má-li býti na základě exekučního titulu vydaného proti veřejné obchodní společnosti povolena exekuce přímo na jmění společníka, který před podáním exekučního návrhu ze společnosti té již vystoupil, vztahovati jen na případ, když v době vydání exekučního titulu ještě jejím společníkem byl a byl tedy exekučním titulem také zasažen, sic jinak by se exekuce povolila proti osobě, která nebyla exekučním titulem zasažena a na niž ani závazek v něm určený nepřešel, resp. se nerozšířil. To by bylo porušením stěžejní zásady vyslovené v § 9 ex. ř., na niž spočívá exekuční řád, a taková zásadní odchylka musela by býti v zákoně jasně a určitě vyslovena, což se však nestalo. Ježto žalobce nebyl v době vydání exekučního titulu proti veřejné obchodní společnosti firmy »T. v B.« jejím veřejným společníkem, není exekuce na základě onoho exekučního titulu proti němu přípustná. Žaloba není vzhledem k § 36 ex. ř. nepřipustná, i když žalobce mohl své námitky proti povolení exekuce uplatnití rekurssem. Jak z historie vzniku tohoto zákonného ustanovení, tak z nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 3. prosince 1897 čís. 25.801 čís. 44 min. věstníku k § 36 ex. ř. a z analogie § 35 ex. ř. jde najevo a všeobecně se jak teorií tak i praxí uznává, že žaloba podle § 36 ex. ř. není zameškáním rekursu vyloučena (rozh. býv. nejv. soudu ve Vídni v Glaser-Ungerově sbírce nová řada čís. 2675 a 7566).

Čís. 14085.

K příslušnosti pracovních soudů náleží spor o náhradu škody vzniklé tím, že zaměstnavatel nevydal zaměstnanci při skončení služebního poměru peřiny, jež si zaměstnanec přinesl do domu zaměstnavatelova, kde byděl za služebního poměru.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1935, R I 1415/34.)

Žalobě o náhradu škody ze znehodnocení a z poškození peřin, které zaměstnavatel po skončení učebního poměru žalobkyni odepřel vydati a peřiny sám používal a dával užívatí svým zaměstnancům, vyhověl okresní soud v L., oddělení pro pracovní spory. Odvolací soud zrušil rozsudek i s řízením mu předcházejícím jako zmatečný a žalobu odmítl. Z důvodů rekursního soudu: Ža-